

Gebaseerd op de graphic novel-serie *Hilda* van Luke Pearson

HILDA

EN DE GROTE

PARADE

GESCHREVEN DOOR
STEPHEN DAVIES

MET ILLUSTRATIES VAN
SEAERRA MILLER

VERTAALD DOOR ANNELIES JORNA

CONDOR

HET
HULDRABOS

TROLBERG

HILDA'S
FLAT

BJÖRGFJORD

SCHOOL

Supermooi
Trolberg

door
Hilda

VOGELPARADE

INHOUD

Hoofdstuk 1	11
Hoofdstuk 2	19
Hoofdstuk 3	29
Hoofdstuk 4	39
Hoofdstuk 5	49
Hoofdstuk 6	61
Hoofdstuk 7	75
Hoofdstuk 8	85
Hoofdstuk 9	93
Hoofdstuk 10	101
Hoofdstuk 11	111
Hoofdstuk 12	119
Hoofdstuk 13	127
Hoofdstuk 14	135
Hoofdstuk 15	143
Hoofdstuk 16	151
Hoofdstuk 17	159

1

Een klok tikte. Een vlieg zoemde. Krijt kraste over een zwart schoolbord. In de klas zat een meisje met blauw haar aan een tafeltje. Ze steunde haar kin op haar handen en staarde uit het raam naar de hoge gebouwen van het stadscentrum.

‘HILDA!’ riep juf Halgrim. ‘Wat is er zo INTERESSANT buiten?’

Geschrokken keek Hilda haar aan. Juf Halgrim had strenge ogen en zoveel wit haar dat het was alsof er een wolk om haar hoekige gezicht hing.

‘Interessant, juf? Helemaal niks, juf,’ zei Hilda.

Precies, dacht ze. Daarbuiten is niks interessants en hierbinnen ook niet. Heel Trolberg is supersaai. Zo anders dan vroeger in de wildernis, waar ik de bergen in trok, op avontuur ging in grotten en bevriend was met magische wezens...

‘Wat ZEI ik net, Hilda?’ vroeg juf Halgrim grimmig. Ze had de enge gewoonte om opeens keihard en dan gelijk weer heel zacht te praten.

‘U zei...’ Hilda hield haar hand voor haar ogen en spiekte bij haar buurmeisje Frida. Frida was de beste van de klas, ook omdat ze alles opschreef wat juf Halgrim zei. ‘U zei dat de Grote Parade over drie dagen wordt gehouden. Dat is de jaarlijkse feestdag van Trolberg en onze klas mag een wagen vernielen.’

Om haar heen werd gegrinnikt. Hilda tuurde strak naar Frida’s schrift. ‘Versieren!’ riep ze, te laat. ‘Niet vernielen, natuurlijk. Een praalwagen versieren. Vernielen zou stom zijn. Echt niet feestelijk.’

HOOFDSTUK 1

Nu werd ze hard uitgelachen. Het soort spottende gelach dat ze de afgelopen twee weken zo vaak in de klas had gehoord. Hilda's wangen werden vuurrood en ze boog haar hoofd, zodat haar blauwe haar als een gordijn voor haar gezicht viel.

‘STIL!’ zei juf Halgrim ijzig. ‘Hilda heeft gelijk, we gaan een PRAALWAGEN versieren. En bovendien houden we een TENTOONSTELLING voor de ouders. Jullie gaan in groepjes van drie FRAAIE plaatselijke dingetjes verzamelen, met als thema...’ ze draaide zich om en schreef op het bord: ‘SUPERMOOI TROLBERG.’

Hilda snoof. Ze deed het niet expres. Dat neusgeluid ontplofte zomaar toen ze juf Halgrim ‘Supermooi Trolberg’ hoorde zeggen. Als ooit twee woorden niet bij elkaar pasten, waren het die twee wel.

Juf Halgrim draaide zich met een ruk om. ‘Is er een TROL in de klas of maakte een van jullie dat SMERIGE geluid?’

‘Sorry juf,’ zei Hilda, en ze stak haar hand op.
‘Het zal niet meer gebeuren.’

‘Dat klopt, Hilda,’ zei juf Halgrim. ‘Want jij staat op de GANG tot de laatste bel gaat en school uit is.’

Woedend stond Hilda op de gang. Waarom had de juf zo’n hekel aan haar? Kwam het omdat ze te veel vragen stelde, of omdat ze het nooit eens was met de antwoorden van juf Halgrim?

Eindelijk ging de laatste bel. Ze schrok. Dat was ook zo gek in Trolberg, altijd hoorde je wel een bel gaan of een klok beieren of bimbammen, maar dit was echt de schoolbel.

De deur van de klas vloog open en Trevor en zijn maten holden naar buiten. Trevor was de pestkop van de klas en hij had het vooral op Hilda gemunt.

‘Kijk wie we daar hebben, jongens!’ zei Trevor.
‘Het is de wagenvernieler! Hé, vernieler, vertel nog

HOOFDSTUK 1

eens waarom je naar Trolberg bent verhuisd!’

‘Een reus was op ons huisje in de wildernis gaan staan,’ zei Hilda zacht.

‘Een reus heeft haar huis kapotgetrapt!’ bulderde Trevor. ‘Ik kan het niet vaak genoeg horen! Tot later, wagenvernier!’ En na een klinkende klap tegen haar oor holde Trevor de gang uit.

Nu kwamen Frida en David naar buiten. Hilda kende David wel, maar ze praatte niet vaak met hem. Soms zei ze dat er een insect op zijn hoofd zat, wat meestal zo was.

‘Er zit een insect op je hoofd,’ zei Hilda.

‘Oké.’ David veegde het beest uit zijn haar.

Frida keek Hilda aan. ‘Waarom zei je *vernieren* in plaats van *versieren*?’

Hilda haalde haar schouders op. ‘Je hebt zo’n kriebel-handschrift. Ik zag het niet goed.’

‘Ik kriebel niet! Ik schrijf altijd duidelijk. En netjes. Nou, pak je tas en kom mee.’

‘Hè? Waarheen?’

‘Naar de klokkentoren in het Gorilpark,’ zei Frida, die haar een verrekijker gaf. ‘Vanaf de toren kunnen we zien waar we interessante plantjes kunnen plukken.’

‘Waarom moeten we plantjes plukken?’

‘Voor de tentoonstelling over Supermooi Trolberg, natuurlijk! We moeten van de juf in trio’s werken en jij doet met mij en David mee. We hebben besloten dat wij iets gaan doen met de planten van Trolberg.’

‘Dat heeft Frida dus in haar eentje besloten,’ zei David. ‘Ik kreeg er geen speld tussen.’

‘Klets niet,’ zei Frida. ‘Je stond de hele tijd te knikken. Vlug Hilda, haal je tas. Als we niet voor zonsondergang op de toren zijn, is het te donker om plantjes te zien.’